

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ
Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ειναϊνάμ-φισβ ή τ η το πλέον πώς ό κόρης διαθέ-τει μερικά ά-κόμη κιβώτια σ' άγνωστο μέρος. Παρ' όλα ταύτα ό καθηγητής έπιμένει πώς θα έγκαταλείψη τό Λον-δίνον. Γι' αυτό δέν ένεργούσμε μα-ταίως ερευ-νας. Περιμέ-νουμε μόνον την ήμεραν της αναχω-ρήσεως του.
«Αν κατο-θώσουμε να επιβραθού-με στό ίδιο πλοίο με ά-τόν, ή άποστολή μας θα τελειώση και ταχέως και εύκόλως. Δέν θα του δώσουμε, φυσικά, καιρό να κάμη ό,τι έ-καμε και στην «Δήμη-τρα», όταν κατέκλεε στην 'Αγγλίαν που έ-πληξεν όλους τους

ναύτας...
«Ένα τζάμι έσπασε άπόψε μυστηριωδώς. 'Ο Βάν 'Ελισγι άνη-συχως και έρευνήσε διάκληρη την κλινική. Δέν άνεκάλυψε άπο-λύτως τίποτε, έν τούτους έτοποθέτησε παντού σκοπούς νοσοκόμους. Τά μεσάνυχτα ή διαβολονυχτεριδιά εκείνη έφερνε διαρκώς γύ-ρους έξω από τό δωμάτιο της Μίνας.
'Ο Κουίνου Μόρρις έπρωβόλησε δυό φορές έναντίον της, χω-ρίς όμως άποτέλεσμα.
'Εκοιμηθήκαμε όλοι λίγες ώρες και όπως λέγει ό λαός, «μ' ένα μάτι κλειστό και τό άλλο άνοιχτό», μά δέν συνέβη τίποτε τό έκτα-κτον, έξαιρέσει τόν σκύλον, οι όποιοι ουδριαζαν κάθε τόσο σάν και να άσφραίνοντο ή και να βλεπαν στόν άέρα...
'Ο Βάν 'Ελισγι νοιμήθηκε ντυμένος μπρός στην μισάνοιχτη πόρτα του δωματίου της κ. 'Αρχερ.
'Έχω μά άόριστη ύποψία πώς και τι πρόκειται να συμβή. Τι όμως ;...
'Ο Κουίνου Μόρρις εινε σχεδόν καλά πλέον.
'Ο 'Αρχερ έπισεσ πηγαίνει καλύτερα ήμερά μά την ήμερα. Και ή κ. Μίνα έχει συνέλθη και φαίνεται ήσυχη.
Χθές την νύχτα, μόλις άκριβώς έσήμανε μεσάνυχτα, ό Βάν 'Ελισγι την ύπνώτισεν έν νεύο παρνοσία όλων μας. Τό περσμα αυτό ύπήρξεν έπιτυχέστατο. 'Εμάθαμε πολλά πράγματα και γνω-ρίζουμε πλέον τι έχουμε να κάνομε...
Στην άρχη ή κ. Μίνα δυσκολούτηκε πολύ ν' άπαντήρη. 'Ο κα-θηγητής έπέμενε να την ερωτά :
— Τι σάς δυσκολεύει ν' άπαντήσετε ; Πού εύρίσκεσθε ;
'Η Μίνα όμως δέν έλεγε λέξιν και άναγκαστήκαμε να περι-μένουμε.
Στό μεταξύ αυτό ό Βάν 'Ελισγι μάς εξήγησε πώς ή κ. 'Αρχερ κατορθώνει να παρακολουθή παντού τας νύχτες τόν κόμητα.
— Την έχει μολύνει, μάς ειπε, με τό αίμα του και δέν θα λυ-τρωθή ή άτυχής κυρία, άν δέν τόν έξοντώσωμεν. Αυτό όμως τό κακόν έχει τά καλά του. 'Η κ. Μίνα κατορθώνει έτσι να έπικου-νωθή ψυχικώς μαζί του, να αισθάνεται ότι αισθάνεται και αυτός...
'Εξαφνα ή κ. 'Αρχερ, ή οποία έμενε άκίνητος στην πολυθρό-ναν της έστέναξεν έλαφρά. 'Ο καθηγητής έξερεε κοντά της.
— Τι σάς συμβαίνει ; την ερώτησε.
Την φορην αυτήν ή κ. Μίνα άπάντησε άμέσως :
— Με μεταφέρουν κάπου.
— Πού ;
— Δέν γνωρίζω. Βρίσκουμαι μέσα εις ένα κιβώτιον πολύ στε-νόχωρο. 'Ακούω τας όμιλάς τών ανθρώπων, οι όποιοι με μετα-φέρουν.
— Πολύ καλά. Συγγεντώστε την προσοχή σας και ειδοποιείστε μας όταν σάς συμβή τίποτε τό έκτακτον.

'Η κ. 'Αρχερ δέν άπήντησεν. 'Ημεϊς έπεριμέναμε γύρω της με άγωνίαν και συγκίνησιν.
Δέκι λεπτά έπέρασαν.
Κι' έξαφνα ή κ. Μίνα εκινήθη έλαφρά.
— Τι σάς συμβαίνει ; ρώτησεν ό καθηγητής.
— Με κατεβάζουν κάπου. Μέσα σε βάρκα ύποθέτω. 'Ακούω φωνές, τό ρόχθο τών κυμάτων στό μουράγιο.
— Λέγε πάντοτε τας έντυκώσεις σου, μη στυματάς !
— 'Υποθέτω πως άπομακρυνθήκαμε από την προκομαίαν.
'Ακούω τά κουτιά τό νερό... Σταιμ τουν πάλλ. Μ' άνεβάζουν κά-που, σε πλοίο, άκούω τό βίντζι... Τώρα όλα εινε ήσυχα γύρω και σκοτάδι. Βρίσκουμαι στό άμπάρι του πλοίου μ' άλλα έμπορεύματα.
'Ακούω καθαρά τό νερό που ροχθεί γύρω.
— Τίποτε άλλο ; ρώτησε μ' άγωνία ό καθηγητής.
— Ναι, έπάνο στό κατάστρωμα γίνεται τρομακτικός θόρυβος. Οί ναύται τρέχουν. 'Ακούω τά προστάγματα του πλοιάρχου... ση-κώνουν άγκυρα... φεύγουμε...
'Ο καθηγητής άνεπήδησε προς τά όπισω κραυγάζων :
— 'Εμπρός ! έτοιμασθήτε ! Τό κυνήγι άρχίζει ! Φεύγουμε άπόψε, πρέπει να προλάβουμε να μπούμε στό ίδιο πλοίο μ' αυτόν. 'Η κ. Μίνα θα μάς άδηγήρη.
Δέν είχαμε παρά να φορέσουμε τά καπέλλα μας και να πάρουμε τά ποτόλια μας. 'Ο 'Αρχερ άναστακήθηκε και αυτός στό κρεβάτι του έτοιμος να μάς ακολουθήρη. 'Ο Βάν 'Ελισγι τόν ειπε κ' έ-σπευσε να του πή :
— 'Οχι, φίλε μου, δέν εισθα ακόμα σε κατάσταση να μάς ακο-λουθήσετε. Μείνετε και θα ρ'ήτηε άργότερα, θα σάς τηλεγραφή-σουμε.
'Ο 'Αρχερ όμως ειχε πηδήσει παιά κάτω άπ' τό κρεβάτι του. 'Ηταν τρομερά χλωμός, αλλά φαίνονταν γεμάτος άποφασιστι-κότητα.
— Κύριε, καθηγητά, ειπε, μή μ' έμποδίζετε. 'Εν άνάγκη θα ταξιδέσω μόνος μου, δέν θα σάς άκούσω. 'Αν ύπάρχει κάποιος που πρέπει να κάμη αυτό τό ταξίδι, είμαι έτοιμος. 'Ο Δρακούλας θα πεθάνη από τό χέρι μου, τό έχω όρισθή !..
'Ο Βάν 'Ελισγι δέν έπέμενε περισσότερο. Θα ήταν περιττόν άλλωστε, γιατί ό 'Αρχερ φαίνονταν άμετάπειτος.
— 'Εστω, έλάτε του ειπε τέλος ό καθηγητής, αλλά όχι τρέλλες.
'Υποσχέθητε πώς θα με ύπακούτε.
— Σας τό ύπόσχομαι.
— Τότε λοιπόν, εμπρός ! Φεύγουμε.
'Επήρε την μικρή του βαλίτσα με διάφορα έγγαλεία και έξο-ριστικά βότανα στό χέρι και όσο να δώσω διάφορες έντολές στόν άρχινοσοκόμο μου, έσπυκε στην κ. 'Αρχερ και της ειπε :
— Μπορείτε να μάς άδηγήσετε στό μέρος που εινε άγκυροβο-λημένο τό πλοίο.
'Η κ. Μίνα εσιώπησε μερικά λεπτά και άπήντησε τους :
— Ναι, μπορώ.
— 'Εμπρός λοιπόν, φιλάτη μου κυρία. Θα σας κρατώ από τό χέρι και θα προχωρούμε. Σηκωθήτε !
'Η Μίνα ύπνισσε. Σηκώθηκε έπάνω σάν να ήταν νευρόσπαστο και άρχισε να βαδίζει προς την έξοδον μηχανικά, σάν να ήταν κοι-κλα κουρδισμένη καταλήλιγος. 'Όταν κατεβήκαμε κάτω οι δρόμοι ήσαν, εύτυχώς, έρημοι. 'Ακολουθούσαμε την Μίναν, ή οποία έβά-διε προς τόν Τάμπερσιν με βήμα μηχανικό πάντοτε, αλλά και βε-βαια και άσφαλές...
'Εφθάσαμε στην προκομαία, χωρίς να μάς συμβή κανένα άπό-οπο.
'Η Μίνα στάθηκε άποτόμως σάν να ζητούσε και ανάμεσα στό πλοίο που ήταν άοραμένα εμπρός μας.
'Ο Βάν 'Ελισγι έσπυκε και της μίλησε.]
— Βλέπετε τό πλοίο ;
'Η κ. 'Αρχερ εξακολουθήσε να μένη βυθισμένη στους στοχα-σμούς της. 'Εξαφνα ειπε :
— Έφυγε !
— Έφυγεν ; εξαύγασεν ό καθηγητής. Τι κρίμα ! Λίγο ακόμη και θα τό έπρολαμβάναμε. 'Εν τούτοις άς μη κρίνομε καιρό. 'Ας μάθουμε ποιά πλοίο ήταν αυτό. Δέν θάχη άποπλευσει, άσφαλώς, παρά πρό 5-10 λεπτόν και θα μπορούσαμε να τό κυνηγήσουμε έπι-βραζόμενοι σ' ένα άλλο.
Πρώ ζητήσομε τας πληροφορίας που μάς χρειαζόντο, ό κα-θηγητής ξανάφερε την κ. 'Αρχερ στόν έαυτότης. ('Ακολουθεί)

Χαράς Εύαγγέλια ! . . . Κατόπιν έπιμόνων ενεργειών μας μεσο των διεθών βιβλιοπωλείων 'Ελευθερουδάκη και Κάσουφ-φιν, έλάβαμε από τό Λονδίνιο τέσσαρα περίφημα έργα του Μπράμ Στούκερ, του συγγραφώς του «Καπετάν Βρυκόλακα». Τά «ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ», την «ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ», τόν «ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΡΜΕΝΟΝ», και τό «ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΟΥΜΙΑΣ»,θά δημοσιευθούν στην σειρά μόλις τελειώσε ό «Καπετάν Βρυκόλα-κας». 'Ετοιμασθήτε λοιπόν να τό άπολαύσετε ! . . .